

III tromesečje

Evro-azijska divizija

Ukrajina

Gladni Božje reči – 5. jul	3
Spasen subotom – 12. jul	5
Dobro od zla, 1.deo – 19. jul	7
Dobro od zla, 2. deo – 26. jul	9
Uvek misionar – 2. avgust	11
Molitva za našu školu – 9. avgust	13
Volim ovu školu – 16. avgust	14
Prijateljski odnosi – 23. avgust	16
Plan za moj život – 30. avgust	17

Rusija

Subotna škola u plakaru – 6. septembar	19
Učenik koji nedostaje – 13. septembar	22
To rade deca! – 20. septembar	25

Izvori

Program za trinaestu subotu – 27. septembar	26
Recepti iz Evroazije	30
Materijali za vođe	31

Vaši darovi na delu

Pre tri godine deo trinasetog subotnoškolskog dara pomogao je u pripremi subotnoškolskih materijala na lokalnim jezicima dece u Jermeniji, Azerbejdžanu i Gruziji. Zahvaljujući vašim darežljivim priložima, dečaci i devojčice u ovim zemljama sada mogu da uživaju u svojim subotnoškolskim poukama i pričama na maternjem jeziku. Hvala vam!

Dragi vođo subotne škole,

Ovo tromesečje prikazuje Evroazijsku diviziju koja se prostire na gotovo pola sveta i obuhvata udaljenost od polarnih regiona Arktičkog kruga do pretežno muslimanskih područja na jugu. Zemlje koje pripadaju ovoj diviziji su sledeće: Jermenija, Azerbejdžan, Belorusija, Gruzija, Kazahstan, Kirgistan, Moldavija, Ruska federacija, Tadžikistan, Turkmenistan, Ukrajina i Uzbekistan.

Ove zemlje su bile deo nekadašnjeg Sovjetskog saveza koji je 70 godina ograničavao slobodu, naročito slobodu religije. Posle pada komunizma, ljudi u ovim zemljama s radošću su se nadali novoj slobodi i većem individualnom prosperitetu. Međutim, ušunjali su se novi izazovi koji su zamenili stare.

Danas je Evroazijska divizija dom za više od 316 miliona ljudi, ali u njoj ima manje od 120 000 adventista. To je u proseku jedan adventista na 2600 ljudi.

Naš fokus ovog tromesečja je grad Kazanj, u Tatarstanu (Rusija), gde postoji izvanredna mogućnost da pomognemo izgradnju nove crkve/centra uticaja u samom središtu ovog jedinstvenog grada; u Minsku, u Belorusiji, možemo podržati vernike stvaranjem fondova za crkvu/centar uticaja; i pomoć u izgradnji veoma potrebnih škola u nekoliko mesta širom Ukrajine. Poseban dečji projekat pomoći će izgradnju neophodnog dečjeg igrališta ispred nove crkve u Kazanju.

Posebna poruka deci:

Nije li divno pripadati porodici? Bez obzira na to koliko je velika ili mala tvoja porodica, predivno je znati da smo ti i ja deo velike, svetske porodice koja broji više od 18 miliona vernika koji žive u 200 zemalja širom sveta. To je jedna stvarno ogromna porodica!

Svakog tromesečja u godini, moći ćete da upoznajete svoju novu braću i sestre iz određenog dela sveta. Upoznajte ih bolje – njihove radosti, borbe, nade i snove. Neće svako iskustvo govoriti o misioniskim projektima za to tromesečje, ali se nadamo da ćete osećati kao da znate nešto o svom novom bratu ili sestri, i da će vaše srce biti dotaknuto da učinite sve što možete kako biste doprineli ostvarenju njihovih snova.

1. Gladni Božje reči

Dnjepropetrovsk, Ukrajina

Kada sam se ja rodio, pupčana vrpca mi je bila tako jako stegnuta oko vrata da me je gušila. Na sreću, doktor je uspeo da je odveže na vreme kako bih mogao da udahnem po prvi put.

Kada sam imao 3 godine, moji roditelji su se razveli i od tada više nisam video oca.

Mojoj majci i meni život je postao veoma težak i ona je često priželjkivala da umre. Ali bila je zabrinuta ko će se brinuti o meni. Ponekad bi me samo grlila i plakala.

Jednog dana, isekli su struju u našem malom stanu jer nismo mogli da platimo račune. Bilo je tako hladno, a bez struje nismo mogli da zagrejemo vodu ni za čaj. Jedva da smo imali nešto malo hrane, a ja sam često išao u školu gladan.

Koncert

Ovako smo živeli godinama, pa smo majka i ja bili uvek žalosni. Jednog dana, kada sam imao 12 godina, prijateljica je pozvala moju majku na koncert uspomene na Isusovo rođenje. Koncert se održavao u Adventističkoj crkvi i, bez obzira što moja majka ništa nije znala o Isusu, odlučila je da krene sa prijateljicom na koncert. Za vreme koncerta je prvi put čula priču o Isusu.

Kada se vratila kući, majka mi je rekla da postoji Bog koji nas voli, koji želi da budemo živi i srećni. Dok mi je pričala o koncertu, lice joj je bilo radosno i mogao sam da vidim da želi da živi.

Čeznuli smo da saznamo više o ovom Bogu, a naročito smo želeli da imamo sopstvenu Bibliju – ali gde da je nađemo? U to vreme nije bilo jednostavno pronaći Bibliju u Ukrajini.

Biblija ili hrana?

Onda je jednog dana moja majka saznala gde možemo da kupimo Bibliju – ali koštala bi mnogo novca – gotovo sav novac koji smo imali za dve sedmice. U to vreme, moja mama je radila u jednom kafiću gde je zarađivala samo oko (srpskih) 150 dinara sedmično. To je jedva bilo dovoljno da kupimo hranu. Oboje smo uvideli da nemamo dovoljno novca i za kupovinu Biblije i hrane.

Majka me je pogledala i upitala: „Sine moj, da li bi bio spreman da dve nedelje budeš bez hrane, ali da zato nabavimo Bibliju?“ Rekao sam joj: „Da, mama, voljan sam da budem gladan kako bismo kupili Bibliju.“

Kupila je Bibliju i kada je počela da je čita, mogao sam da vidim kako se majka menja. Bila je srećnija. Počela je ređe da me kažnjava, a češće da razgovara sa mnom, što je, naravno, i mene usrećilo!

Prividni gubitak

Nekoliko meseci majka je išla u adventističku crkvu. Ali onda su počele da se dešavaju loše stvari sa mojim prijateljima iz komšiluka. Oni su čuli da smo se mama i ja pridružili nekom „kultu“ i odjednom su svi bili protiv mene!

Nisu više hteli da igraju fudbal sa mnom – kada bih ja izašao napolje, oni bi išli kući. Razmišljao sam da, ako probam da pušim, kao moji prijatelji, to će učiniti da me ponovo vole. Ali ništa nije upalilo – nisam znao šta da radim, bio sam veoma usamljen.

Molitva menja stvari

Onda nas je jednog dana adventistički pastor pozvao da ostane malo s njegovom porodicom. Za vreme bogoslužjenja, pastor bi se molio za mene, ali ja sam osećao rat u svom srcu – da li da prihvatim Isusa kao svog Spasitelja ili da pokušam sve kako bi me moji stari prijatelji prihvatili? Svaki put kada se pastor molio za mene, ja bih napuštao prostoriju.

Moja majka je išla kod njega na biblijske časove i često mi je pričala o onom što je tada naučila – o suboti kao sedmom danu, kako živeti kao hrišćanin i takvim stvarima. Znao sam da se ona moli za mene.

Onda su stvari počele da se menjaju u mom srcu. Gledao sam kako se moja majka menja nabolje. Saznao sam biblijske istine koje mi je prenosila. Znao sam da se pastor i ona mole za mene. Sve to je ostavilo veliki uticaj na mene. Odlučio sam da želim da sledim Isusa i krstio se.

Informativni odeljak

- Više od 97% religioznih društava koja su sada registrovana u Ukrajini su hrišćanska. Oko polovine pripadaju pravoslavnoj veroispovesti. Druga polovina su katolici i protestanti.
- Ukrajina ima stanovništvo od 44,8 miliona ljudi. Ukrajinci vole da čitaju, a zemlja može da se pohvali stopom pismenosti od 99,7%.
- Ukrajinska valuta se zove „grivna“.

2. Spasen subotom

Luck, Ukrajina

André je odrastao u gradu Lucku koji se nalazi u zapadnom delu Ukrajine. U školi se prijatelji sa dečakom po imenu Pavel. Pavel je bio drugačiji od ostalih učenika u školi. Bio je hrišćanin, ali ne kao pravoslavni hrišćani koji u crkvu idu nedeljom. Pavel je bio adventista koji je u crkvu išao subotom.

Pošto André nije bio nikakav hrišćanin, nije mario za to kada ili gde ljudi idu u crkvu. Pavel i on su jednostavno bili prijatelji.

Pavel i André su mnogo godina zajedno išli u školu. Kada su završili srednju školu, obojica su planirali da idu u grad Lviv na Nacionalnu akademiju umetnosti.

Kako bi se upisali u ovu školu, svi studenti su morali da polažu test, pa su Pavel i André otišli zajedno na taj prijemni ispit. Nakon što su ga završili, dvojica prijatelja su odlučila da malo prošetaju kampusom.

Odluka koja menja život

Dok su šetali školom, momci su zapazili veliki znak na oglasnoj tabli. Trebalo je da se održi aeromiting povodom 60. godišnjice 14. vazdušnog korpusa ukrajinskog ratnog vazduhoplovstva. Mesto održavanja će biti aerodrom Skniliv, samo 6 kilometara udaljen od centra Lviva.

André i Pavel su bili vrlo uzbuđeni! Tako bi voleli da odu i gledaju brze mlaznjake kako prave zadivljujuće akrobacije na aeromitingu!

Međutim, Pavel se odjednuo ućutao. Primetio je datum aeromitinga: 27. jul 2002. Uviđajući da je to subota, odlučio je da ipak ne ode na aeromiting.

Okrećući se svom prijatelju, Pavel je upitao: „André, ja 27. jula idem u crkvu. Hoćeš li sa mnom?“

Sada je došao red na Andréa da razmisli. Zaista je želeo da ide na aeromiting, ali je video da je njegov prijatelj mrtav ozbiljan za odlazak u crkvu, pa je postao radoznao zašto bi Pavel radije išao u crkvu umesto na aeromiting. Odlučio je da prihvati poziv svog prijatelja.

Te subote, dvojica dečaka su krenuli u crkvu i celi dan proveli tamo, uživajući u predivnom vremenu provedenom sa ostalim mladim ljudima.

Užasna katastrofa

Ono što Pavel i André nisu znali je da se, dok su bili u crkvi, na obližnjem aeromitingu odigrala najveća aerokatastrofa u istoriji. Nešto pre 1 sat poslepodne, veoma brz vojnički mlaznjak, kojim su upravljala dva iskusna pilota, srušio se i eksplodirao usred mnoštva posmatrača. Sedamdeset osmoro ljudi poginulo je na licu mesta. Još stotinu njih je moralo u bolnicu jer su bili teško povređeni, a 443 je bilo povređeno, ali nisu išli u bolnicu.

Kada je André sutradan čuo ovu vesti, bio je u šoku. „Da sam otišao na aeromiting umesto u crkvu sa Pavelom, mogao sam da poginem ili da budem ozbiljno povređen!“ André se sprijateljio sa mnogim mladima u adventističkoj crkvi i godinu dana kasnije odlučio da se krsti.

Kasnije je André poželeo da postane pastor i pomaže drugim mladim ljudima da saznaju istinu o Isusu. On je sada student na Teološkom fakultetu u Buči.

Misionski odeljak

Raniji trinaesti subotnoškolski darovi pomogli su našoj braći i sestrama u Evroazijskoj diviziji u sledećim projektima:

- Evanđeoski centar, bolnica za fizikalnu terapiju i stomatologiju, osnovna škola u Kišinevu, u Moldaviji
- Medicinski centar u Kijevu, Ukrajina
- Evanđeoski centri u Almatiju, Kazahstan; Vitebsk, Belorusija; Tbilisi, Gruzija; Kabarovsk, Rusija
- Centri za mlade u Podolsku i Krasnojarsku, Rusija
- Višenamenska zgrada na kampusu Teološkog fakulteta u Zaokskom, Rusija
- Crkve u Moskvi, Sankt Petersburgu, Irkutsku, Krasnodaru i Petrapavlovsk-Kamčatski, u Rusiji; Luhansku i Sumi, u Ukrajini; Brestu u Belorusiji; i Kišinevu u Moldaviji.
- Subotnoškolski materijali za decu u Jermeniji, Azerbejdžanu i Gruziji.

3. Dobro od zla – 1. deo

Buča, Ukrajina

André je imao veoma teško detinjstvo. Ali iako je život za njega i njegovu porodicu bio veoma težak, Bog je loše situacije izveo na dobro. Evo njegove priče:

Moju porodicu čine moja majka, moja starija sestra, mlađi brat i ja. Otac mi je umro kada sam imao samo dva meseca. Moj brat se rodio u maminom drugom braku. Kada sam imao dve godine, ona se ponovo udala nakon očeve smrti. Nismo tada bili vernici.

Mamin novi muž bio je vredan radnik, ali onda se sprijateljio s nekim lošim ljudima, pa je i sam postao loš čovek. Počeo je da pije votku i izgubio posao.

Očuh nas je često tukao, a majka ga je ostavljala svaki put nakon toga. Kada ga je treći put napustila, on je prodao našu kuću budzašto.

Tumarajući kao vagabundo

Narednih 11 godina nismo imali svoju kuću pa smo postali kao skitnice. Majka je ponovo napustila očuha, a onda smo iznajmili mali stan. Međutim, taj zao čovek nas je ponovo pronašao. Izvinjavao se zbog onog što je uradio i uselio se kod nas. Ali mir nije potrajao dugo. Počeo je da pije i ponovo da tuče nas i moju majku.

U tom periodu, ja sam imao 7 godina, i on je pokušao da ubije moju majku, ali Bog ju je sačuvao. Mi smo pobjegli od kuće kod mamine prijateljice u Moldaviju (zemlju između Ukrajine i Rumunije), ali taj zao čovek je nekako uspeo da otkrije gde smo. Odlučili smo da brzo pobjegnemo pre nego što moj očuh stigne do te kuće. Dok smo odlazili, prijateljica moje majke joj je dala jednu knjižicu – bila je to knjiga Psalama iz Biblije. Ovo je bio prvi put da smo ikada videli Bibliju, odnosno jedan njen deo. Prijateljica je rekla mojoj majci da čitamo 91. psalam i da će nas Bog izbaviti.

Morali smo da verujemo Bogu, jer nismo imali ni jedan kopejak (najsitniji novčić) u džepu. Nismo znali gde da idemo, ali smo otišli jer smo želeli da budemo što dalje od tog užasnog čoveka.

Besplatna vožnja

Popeli smo se u jedan autobus i ispričali vozaču naš problem, pa nam je dozvolio da se vozimo, a da ne platimo. Stigli smo do železničke stanice i čitali 91. psalam. Majka se upoznala sa jednom ženom iz Ukrajine koja je takođe bila na stanici. Žena ju je ubeđivala da se vrati u Ukrajinu, ali majka je objasnila da nemamo novca.

Gospođa je rekla: „Nema problema. Treba da uđemo u voz i krenemo u Ukrajinu, a sve ostalo će se rešiti.“ I tako smo pošli u voz sa ovom ženom i nastavili da čitamo Psalme. Uspeli smo da stignemo u Ukrajinu bez imalo novca za put. Kada smo došli do odredišta, žena koja je bila sa nama dala nam je 5 grivni (u to vreme 5 grivni je bilo

nešto manje od 100 dinara) i za tih 5 grivni smo uspeli da stignemo do tetkine kuće.

Međutim, onaj užasan čovek je nekako ponovo uspeo da nas nađe! Ovog puta je doneo sa sobom Bibliju koju je ukrao od jedne starije žene. Želeo je da izgleda dobro u maminim očima i hteo je da nam pokaže da čita Bibliju i da postaje bolja osoba.

Nastaviće se sledeće sedmice.

4. Dobro od zla, 2. deo

Buča, Ukrajina

Prošle sedmice smo čitali kako je André odrastao u domu u kom su njegova majka, sestra, brat i on neprestano morali da beže od očuha koji je pio i često ih tukao. Jednog dana, prijateljica im je dala Bibliju i rekla da čitaju 91. psalam. Bog im je pomogao da se vrate u svoju domovinu, ali zli očuh ih je ponovo pronašao. Sada nastavljamo da čitamo Andréovu priču onako kako ju je on ispričao.

On [očuh] čitao je nama, deci, da Biblija kaže kako ne treba raditi subotom. Rekao nam je da ćemo, ako ne radimo subotom, videti anđele. Mi smo bili srećni zbog toga, pa smo se trudili da tog dana ne radimo kako bismo videle anđele. Ali posle nekog vremena, zaboravili smo na to jer nismo videli nijednog anđela!

Nakon još jedne situacije sa mojim očuhom preselili smo se u drugi grad, ali on nas je ponovo pronašao. Počeo je opet da nam čita Bibliju. Rekao nam je da ne smemo da jedemo svinjetinu, pa smo mi odlučili da sledimo to pravilo.

Jednog dana, naš gazda se ponudio da nam donese neku svinjetinu u stan za prodaju. Odbili smo, jer Biblija kaže da ne treba čak ni da dodirujemo to meso.

Posebni posetioci

Nakon izvesnog vremena, rodio se moj mali brat. Majka je mislila da će ovo sprečiti njenog muža da nas bije, ali nije bilo tako. Kada smo ga ponovo ostavili, neki ljudi su došli u naš stan i pričali nam o

Bogu i Bibliji. Moju majku nisu zanimala te informacije, ali sestra i ja smo slušali.

Kada smo otkrili da ovi ljudi ne jedu svinjetinu i svetkuju subotu, jako smo se zainteresovali jer nismo znali da takvi ljudi uopšte postoje. Od tog trenutka, sestra i ja smo odlučili da idemo u njihovu crkvu. Ta porodica nas je vodila u crkvu svake sedmice i godinu dana kasnije krstili smo se u Adventističkoj crkvi. Nakon tri godine i naša majka se krstila.

Uslišena molitva

Sestra i ja smo se zdušno molili da se oslobodimo našeg užasnog očuha. U to vreme ja sam imao 13, a ona 15 godina. Četiri godine ga nismo videli. Mislili smo da je možda umro. Onda se jednog dana ponovo pojavio. Postao je beskućnik, ali mu je ovog puta majka rekla da ne može više da živi s nama. Bog je uslišio naše molitve jer ga od tada više nikada nismo videli.

Porodica koja nas je posetila u našem stanu i povelu u crkvu imala je devetoro dece. Molili su se da dođu u selo u kojem smo mi tada živeli, jer u to vreme tamo nije bilo adventista. Onda su se tu doselili i doveli nas i još jednu porodicu Hristu.

Služba Isusu

Naša crkva nije bila velika, i ja sam, nakon što sam se krstio, postao subotnoškolski učitelj sa 13 godina. Posle srednje škole sam studirao za misionarskog medicinaru. Onda sam se odselio u Uman, u Ukrajini, gde sam krenuo na koledž i završio za medicinskog brata.

Ponovo sam bio subotnoškolski učitelj i u Umanu, a onda postao vođa đakona u našoj velikoj crkvi i okrugu. Nakon godinu dana sam postao pastor laik i dobio sopstveni okrug gde sam mogao da budem misionar. Kada je crkva tamo narasla u broju vernika, oblast me je pozvala da budem pastor.

André je sada student na Teološkom fakultetu u Buči. Zahvalan je što Bog može svaku lošu situaciju da izvede na dobro.

Informativni odeljak

- Druga po veličini zemlja u Evropi je Ukrajina i njeno ime znači *zemlja na ivici*. To je odgovarajuće ime za zemlju koja je na istočnoj granici evropske stepe.
- Glavni grad je Kijev.
- Zvanični jezik je ukrajinski, ali je i ruski veoma raspostranjen i često se upotrebljava.
- Konj je prvi put pripitomljen u Ukrajini.

5. Uvek misionar

Buča, Ukrajina

Jan želi da bude misionar gde god ide. Pre nego što je napunio 10 godina, Jan je išao sa ocem i majkom na Filipine. Tamo su posetili adventističku školu pod nazivom Ajas, gde su studirali njegov otac i mnogi drugi iz Ukrajine i Rusije. Jednog dana Jan i njegov otac su krenuli sa još nekim ljudima iz Ajasa u jedno malo, siromašno selo.

„Tamo je bilo oko 20-oro dece“, priseća se Jan. „Nisu imali mnogo hrane, a i živeli su u veoma lošim uslovima. Mi smo im dali hranu i pričali biblijske priče za decu.“

Misionski program

Kada su se Jan i njegov otac vratili u svoju sobu u Ajasu, odlučili su da sastave misionski program za slovensko društvo u Ajasu. Termin slovensko se koristi za ljude iz Rusije, Ukrajine i druge istočnoevropske zemlje.

„Počeli smo da idemo u ovo selo svake subote“, rekao je Jan. „Imali smo posebno bogoslužjenje za njih jer su želeli da budemo s njima. Pričali smo im priče i donosili hranu, i igrali se sa decom. Svi smo bili srećni.“

Slovenska grupa je organizovala i posetu medicinskog osoblja u selo kako bi ljudima pružili odgovarajuću negu.

Iako je Janov otac završio studije u Ajasu i porodica se vratila u Ukrajinu, i dalje se čuju sa svojim filipinskim prijateljima iz malog sela.

I dalje misionar

Janov otac Feliks sada predaje Stari i Novi zavet na adventističkom univerzitetu u Buči (blizu Kijeva), a njegova majka Lilija predaje muziku. Jan je veoma muzikalan i u uzrastu od 10 godine je već izvanredan violinista. Iako je ponovo u svojoj domovini, on nastavlja da bude misionar.

Svirao je violinu na nekim regionalnim takmičenjima, sa majkom koja ga je pratila na klaviru, i vrlo je bio uspešan. Jednog dana, profesorka violine ga je prijavila za još jedno takmičenje, ali se ono održavalo u subotu. Jan joj je kazao da ne može da učestvuje u takmičenju jer je u subotu, ali je ona ipak napisala njegovo ime. I ne samo to, već je ovog puta organizovala da ga prati čitav orkestar.

Profesorka je mislila da, pošto je uključila ceo orkestar kao pratnju, Jan će se sigurno složiti da svira u subotu na takmičenju. Ali nije bilo tako. Besno je povikala: „Moja majka takođe ide u protestantsku crkvu, ali nedeljom. Zašto ne možeš da budeš kao drugi? Ideš u pogrešnom pravcu nasuprot celom svetu!“

Drugačiji prioriteti

Tiho, Jan i njegova majka su objasnili profesorki: „Mi imamo drugačije prioritete. Ovo je sveto vreme za nas. Želimo da činimo ono što je ugodno Bogu.“

Na dan takmičenja, Jan i njegova porodica su bili u crkvi, dok su njegova profesorka i ostali đaci bili na takmičenju. Jedno vreme, profesorka je bila veoma hladna prema Janu, ali je počela ponovo da se razmekšava. Jan nastavlja da daje sve od sebe na violini i redovno vežba, što njegovu profesorku usrećuje. On se nada da će i ona jednoga dana uživati u blagoslovima poznavanja Boga i poštovanja Njegovog svetog subotnog dana.

Pre nekoliko godina, trinaesti subotnoškolski dar pomogao je u izgradnji internata na adventističkom univerzitetu u Buči. Hvala vam što pomažete svojoj braći i sestrama u Evro-azijskoj diviziji.

6. „Molitva za našu školu“

Lviv, Ukrajina

Lviv je predivan grad u zapadnom delu Ukrajine, nedaleko od poljske granice. To je stari grad koji uskoro slavi 774. rođendan! Danas, više od 750 000 ljudi živi u Lvivu – uključujući preko 99 000 dece od 14 ili manje godina. To je mnogo dece! U Lvivu ima puno škola, ali doskora nije postojala nijedna jedina adventistička škola u čitavom gradu.

A onda su jednog dana adventistički pastor u Lvivu i dvojica crkvenih vođa iz tog dela Ukrajine počeli da razgovaraju o tome kako bi bilo divno da imaju adventističku školu u Lvivu. Želeli su mesto gde bi deca mogla da dođu i uče o Bogu, mesto gde bi mogli da imaju bogoslužnja, da pevaju i da se mole. Mesto gde ne bi bilo časova subotom. Nakon zajedničkih razgovora i molitava, ove adventističke vođe su odlučile da otvore crkvenu školu u Lvivu.

Skromni početak

Počeli su kao vrlo mala škola, sa samo tri učenika u prvom razredu: Nastja (11), David (11) i još jedno dete koje se od tada odselilo.

Deca su bila tako srećna, volela su svoju nastavnicu i školu. „Na početku svakog dana, učiteljica bi nam čitala priču iz Biblije“, kazala je Nastja. „Onda bi nam postavljala pitanja, a mi bismo odgovarali. Nakon toga bismo se molili.“

Molitva za nove đake

Uprkos činjenici da su tri đaka uživala u školi, osećali su se usamljeno. „Bilo nas je samo troje“, kazala je Nastja. „Nije bilo nikoga s kim bismo se igrali. Odlučili smo da se molimo za našu školu jer smo želeli da imamo više učenika s kojima bismo se igrali i učili.“

David je dodao: „Svakog dana kada smo dolazili u školu molili smo se za to pre časova, za vreme malih odmora, pa čak i na raspustu. Svakog dana smo se molili.“

Danas ova škola ima 48 đaka! I Nastja i David kažu da je to Božje delo. „Molili smo se za više učenika i Bog nas je uslišio!

Crkvena škola u Lvivu sada ima čak do 5. razreda, a oni se, kao i njihovi roditelji, mole i za više razrede. „Jako je važno da budemo u hrišćanskoj školi“, kaže David. „Bog je ovde s nama, i nastavnici nam pričaju o Njemu, o Njegovom karakteru. To nam je jako važno za naš život i naše studije.“

Nastavak molitava

Adventisti u Lvivu se nadaju da će proširiti svoju školu kako bi daci mogli tu da idu do srednje škole. Problem je što nema dovoljno prostora za više razrede, zato moraju da sagrade dodatne učionice.

Nastja i David nastavljaju da se mole za svoju školu, da mogu da idu u nju i nakon 5. razreda. „Sigurni smo da nas Bog čuje i da će nam dati sve što nam je potrebno“, kazali su. „Pošto je uslišio naše molitve za više đaka, mislimo da će nam pomoći i u izgradnji dodatnog prostora u našoj školi.“

Mi možemo da pomognemo u izgradnji veće škole za Nastju i Davida i još mnogo decu koja bi želela da idu u adventističku školu u Lvivu, tako što ćemo darežljivo priložiti svoj misioni dar 27. septembra.

Misioni odeljak

- Evroazijska divizija je zvanično organizovana 1990.
- Ima 1 889 crkava i 117 088 vernika.
- Više od 45% vernika živi u Ukrajini.

7. „Volim ovu školu“

Aleks ima 8 godina i živi u gradu Lviv, u Ukrajini. Lviv je veoma stari grad. Osnovan je 1240. godine i mnogo vekova je pripadao Poljskoj. Zgrade u najstarijem delu grada su predivne – neki ljudi smatraju da je arhitektura u Lvivu najlepša kada je u pitanju čitava Istočna Evropa. Iako je Lviv sada u Ukrajini, udaljen je samo 50km od poljske granice.

Mada u Lvivu ima mnogo škola, doskora nije postojala nijedna adventistička u ovom gradu koji ima više od 750 000 stanovnika.

To veoma otežava odlazak u školu za decu kao što je Aleks, jer često moraju da idu i subotom. Ako učenik ne dođe tog dana u školu, u ponedeljak će biti u nevolji i mogu da mu smanje ocene. Mnogi nastavnici i učenici nisu hrišćani i ne razumeju zašto neko kao Aleks ne dolazi subotom u školu.

Kada je čuo da će se u Lvivu otvoriti adventistička škola, Aleks se jako obradovao. Sada on pohađa školu gde subotom nema nastave. Svakog dana u školi imaju pevanje i bogoslužjenje. Uživa da saznaje više o Bibliji, a naročito je srećan što svi nastavnici vole Boga.

„Ovo je dobra škola“, rekao je Aleks. „Učenici su dobri, ne tuku se.“

Aleksovi omiljeni predmeti su matematika i fizičko – posebno voli trčanje. Nakon škole, Aleks i neki njegovi drugovi uživaju da igraju fudbal.

Aleksov mlađi brat Andrej, koji ima šest godina, takođe ide u adventističku školu u Lvivu. Obojica vole svoju školu.

Međutim, Aleks je zabrinut jer adventistička škola u Lvivu ima samo 5 razreda, zato što nema prostora za više razrede. On ne želi da napusti hrišćansko okruženje i nada se i moli za proširivanje škole. Kada bi imao materijal, Aleks kaže da bi sam sagradio školu!

Vi možete pomoći Aleksu u izgradnji adventističke škole u Lvivu tako što ćete u subotnu školu doneti svoj poseban misionarski dar tri-naeste subote. Setite se da se molite za Aleksa i druge učenike u Lvivu koji se nadaju nastavku školovanja u adventističkoj školi.

Informativni odeljak

- Ukrajina je poznata kao najveći proizvođač pšenice u Evropi.
- U šumama u severnom delu Ukrajine žive mnogi sisari kao što su divlji vepar, jelen i smeđi medved.
- Ukrajinci jedu zdravu hranu uključujući supe kao što je boršč (čorba od cvekle), knedle i zdrave kolače.

8. Prijateljski odnosi

Lviv, Ukrajina

Timotije ide u 5. razred adventističke škole u Lvivu. On ide u tu školu od svog 3. razreda. Prva dva razreda je završio u državnoj školi, i iako je tamo naučio puno stvari, bio je srećan što će se prebaciti u adventističku školu gde „se sva deca mole Bogu“, kazao je. Takođe uživa u bogosluženjima i biblijskim časovima. „Moja omiljena biblijska priča je o Isusu, jer je On uvek bio tako ljubazan i sve nas mnogo voli.“

Škola otpočinje bogoslužnjem u 8:45, a časovi kreću u 9 i traju do 3 poslepodne, sa pauzom za ručak u podne. Timotijeva omiljena hrana je supa i voćna salata.

Iako mu je engleski omiljeni predmet, on voli i biologiju gde nastavnica – a to mu je majka – predaje deci o prirodi. „Za vreme svake lekcije radimo neke eksperimente. Jako je zanimljivo.“

Najviše voli što se u školi „svi poznamo i priateljski odnosimo jedni prema drugima“.

Timotije, koji se nada da će jednog dana biti arhitekta, moli se za prošitenje škole. „Mi želimo da više đaka može da pohađa ovu školu“, kazao je on, „kako bi i oni mogli da upoznaju Boga i uče u ovoj hrišćanskoj atmosferi“.

Volim svoju školu

Karina je takođe počela da pohađa adventističku školu od svog 3. razreda. „Čula sam za ovu školu od mog rođaka Saše“, kazala je. „On me je ohrabrio da je upišem i rekao mi da je ovo veoma zanimljiva škola, sa dobrim prijateljima. I bio je u pravu. Dobra nam je atmosfera ovde. U školi je mirno – niko se ne tuče.“

Karinin omiljeni nastavnik je Aleksandar Kobernik, školski direktor, koji predaje ukrajinski jezik i književnost. „Puno traži“, kaže Karina, „jer želi da imamo veliko znanje. Jako dobro objašnjava stvari i daje nam dobre ocene ako nešto znamo.“

Karina planira da jednog dana bude doktor, arhitekta ili dizajner, ali za skoriju budućnost se nada da će moći da nastavi školovanje u adventističkoj školi u Lvivu. „Volim svoju školu“, kaže ona. „Imamo veoma ljubazne nastavnike i dobre prijatelje. Volim sve u školi.“

Hajde da ne zaboravimo da damo trinaesti subotnoškolski dar ovog tromesečja kako bismo pomogli Karini, Timotiju i mnogim drugim đacima da nastave školovanje u adventističkoj školi u Lvivu. Hvala vam!

Misionski odeljak

- Zapadna ukrajinska oblast, kojoj Lviv pripada, najveća je u Ukrajini.
- Ima 111 crkava i 6.659 adventista.
- Glavni grad Kijeva ima sopstvenu oblast sa 25 crkava i 4.205 vernika.

9. „Plan za moj život“

Vinica, Ukrajina

Jaroslav je dete rođeno čudom. Kada je njegova majka, gospođa Boloban, bila trudna s njim, pozlilo joj je i hitno je morala u bolnicu. Nakon pregleda, doktor je mislio da će morati da ukloni bebu kako bi gospođa Boloban preživela.

Te noći ona je plakala i plakala. Nije želela da izgubi bebu i odlučila je da moli Boga za pomoć. „Dragi Isuse“, molila se, „ako će ovo dete odrasti i živeti za Tebe, molim Te, sada mu pomoz!“

Vrlo rano sledećeg jutra, doktor je došao da vidi gospođu Boloban i bolnici. „Nisam mogao da spavam prošle noći jer sam razmišljao o vašem slučaju“, kazao joj je. „Predomislio sam se. Pokušaćemo s drugačijom terapijom, pa ako bude uspešna, možete da zadržite bebu.“

Iako je gospođa Boloban morala da ostane u bolnici tri meseca, bila je srećna što je Bog uslišio njene molitve i što je mogla da zadrži bebu.

Posvećen Bogu

Kada se Jaroslav rodio, gospođa Boloban ga je posvetila Bogu i molila se da Mu on služi. Kako je Jaroslav rastao od bebe u dečaćića,

gospođa Boloban je počela da razmišlja gde bi mogao da ide u školu. Shvatila je da bi verovatno morao da ide u školu najbližu njihovom domu.

Prvi septembar, nazvan „Dan znanja“, veoma je važan praznik u Ukrajini. Tada svi đaci kreću u školu. Mnogi od njih donose svojim nastavnicama cveće, a roditelji i drugi posetioци dobrodošli su da posete škole. Prvog septembra, Jaroslav se umio i dobro oprao ruke, očešljao se i obukao najlepšu odeću za svoj prvi školski dan.

Kao i ostali prvaci, i Jaroslav je bio uzbuđen što kreće u školu. Međutim, nakon nekoliko sedmica više nije želeo da ide u školu. Bilo je mnogo tuča, a Jaroslav je često slušao kako deca psuju i nazivaju ga pogrđnim imenima. Iako nije bilo jednostavno ići u školu, Jaroslav se setio kako ga je Bog štitićo još pre rođenja, pa je razmišljao kako mora da postoji svrha za njegov život.

Nova škola

Jednog dana, kada je Jaroslav bio 2. razred, majka je čula da Adventistićka crkva osniva crkvenu školu sledeće godine u Vinici, ali da će biti samo prvog i drugog razreda. Jaroslav i njegova majka su se molili da nekako ukljuće i 3. razred. Pre početka naredne školske godine, njihove molitve bile su uslišene, i u novoj crkvenoj školi je postojao i treći razred. Jaroslav i gospođa Boloban su bili tako srećni!

Škola je nastavila da se razvija, pa je Jaroslav sledeće godine mogao da pođe i u 4. razred. Sve više ućenika je želelo da pohađa ovu školu, ali više nije bilo prostora u adventistićkoj crkvi gde su se okupljali.

Jaroslav, njegovi drugovi iz razreda i svi roditelji i nastavnici molili su se za ovu situaciju. A onda – dogodilo se čudo! Adventisti su uspeli da kupe predivnu zemlju izvan grada gde bi mogli da izgrade veću školu. Na tom posedu je bilo i drveća i otvorenog prostora gde bi deca mogla da se igraju napolju.

Roditelji, nastavnici i crkvene vođe – svi dolaze da pomognu u izgradnji škole. Oni žele da deca dobiju adventistićko obrazovanje sve do srednje škole, pa i više. Ovo im je veoma važno, rekla je gospođa Boloban, jer „prema svim đacima se postupa pošteno i stvari se rade prema Bibliji. Ućenici se poućavaju ljubav-

vi, praštanju, saosećanju i požrtvovanju u sopstvenom životu.“ Jaroslavu se sviđa što će škola biti u prirodi. „Volim da idem u šumu. A u našoj školi deca ne psuju i nazivaju vas svakojakim pogrđnim imenima.“

I vi možete pomoći izgradnju nove škole za Jaroslava, njegove drugove iz razreda i mnoge druge učenike koji bi želeli da pohađaju adventističku školu u Vinici. Molimo vas, planirajte da date darežljivi dar trinaeste subote. Hvala vam!

Informativni odeljak

- Svakog 1. septembra – kada je u Ukrajini „Dan znanja“ – zvana se oglašavaju u svakoj školi, koledžu, institutu i univerzitetu, objavljujući početak nove školske godine.
- U Ukrajini, deca moraju da idu u školu 11 godina. Oko tri četvrtine nastavnike su žene.
- Godine 1363. vojvoda Olgerd iz Litvanije izgradio je tamo tvrđavu.

10. Subotna škola u plakaru

Kazanj, Tatarstan, Rusija

Svake subote, Alina (10), Karina (9), Jeva (9) i Maša (8) idu u subotnu školu u veliki plakar. Budući da adventisti koji žive u Kazanju, u Rusiji, nemaju svoju crkvu u centru grada, moraju da iznajmljuju prostoriju u velikoj zgradi gde mogu da se okupljaju za subotnu školu i bogoslužjenje. Pošto ima tako mnogo ljudi u Kazanju koji žele da dođu u adventističku crkvu, oni moraju da imaju dva bogoslužjenja svake subote u toj iznajmljenoj prostoriji.

Za vreme subotne škole koja se održava između dva bogoslužjenja, odrasli i mladi se okupljaju u iznajmljenoj sali, a deca u plakaru gde se odlažu stvari. Iako su okruženi kaputima koji vise, naslaganim stolicama, stolovima i dušecima, srećni su što su u subotnoj školi.

Uživaju u svojoj subotnoškolskoj lekciji i igraju zanimljive biblijske igre koje im pomažu da bolje upamte svoj zlatni stih.

Pošto u Kazanju nema adventističke škole, devojčice idu u državnu školu koja održava nastavu i subotom. Njihovi roditelji objasnili su učiteljima zašto im deca ne dolaze subotom u školu, ali je devojčicama i dalje nekad teško u školi. Želele bi da idu u adventističku školu gde ne bi brinule zbog časova subotom i gde bi svi nastavnici verovali u Boga.

Pričanje iskustava u subotnoj školi

Ponekad, za vreme subotne škole, devojčice pričaju svoja iskustva iz škole ili iskustva uslišenih molitava.

„Jednog dana sam donela svoju Bibliju u školu“, rekla je Karina, „i pokazala sam mojim prijateljima 10 zapovesti. Pročitala sam stih o svetkovanju subote i moja drugarica je počela da razmišlja o nje-mu. Još od obdaništa sam pričala mojim drugaricama o crkvi u koju idem i pozivala ih da dođu.“

„I ja“, kazala je Alina, „ali nisu došli.“

Alina zaista želi da Isus uskoro dođe. Voli da dugo stoji pored prozora, čekajući Isusa. „Želim da Mu vidim lice“, objasnila je. „Želim da Ga pitam za neke stvari koje su mi se dogodile.“

I Maša jedva čeka da Isus dođe. „Želim da vidim moju malu seku“, rekla je. „Sada nas je troje dece u porodici, ali trebalo bi da bude četvoro.“

Jeva je ispričala svom razredu: „Kada Isus dođe, želim da Mu kažem – dugo sam Te čekala i konačno mogu da Te vidim! Hvala Ti što si me spasio!“

„Ja želim da zagrlim Isusa!“, uzviknula je Alina.

„I ja!“, dodala je Karina. „Volim Ga jer sluša naše molitve. On zaista može da ih čuje!“

Uslišena molitva

„Da!“, kazala je Maša. „Sećam se kada smo mama, moj mali brat Lev i ja bili sami u našem stanu. Tata je bio na poslu. Duvao je veoma jak vetar i sva svetla su se ugasila, jer je nestala struja. Molili smo se i Bog nam je pomogao da se ne bojimo.“

„Isus mi pomaže za vreme časova u školi“, rekla je Jeva. „A kada se ne osećam dobro, Isus mi pomaže da mi bude bolje.“

Adventistička deca u Kazanju raduju se što će imati svoju crkvu u kojoj će biti i lepih prostorija za subotnu školu. Takođe se raduju što će imati igralište ispred crkve gde mogu da pozovu svoje prijatelje da dođu i igraju se tokom sedmice, i da tako vide gde one idu subotom u crkvu.

Vaš poseban trinaesti subotnoškolski dar ovog tromesečja pomoći će u izgradnji ove crkve i igrališta u centru Kazanja. Alina, Karina, Jeva i Maša vam poručuju: „Hvala što nam pomažete!“

Informativni odeljak

- Kazanj je multietnički grad poznat po tome što muslimani i hrišćani žive jedni s drugima u miru.
- Kazanj se smatra „sportskim glavnim gradom“ Rusije. Od 16. do 23. jula 2014. godine grad će biti domaćin Svetskog šampionata u mačevanju, a 2015. u vodenim sportovima. Svetski šampionat u fudbalu će se tamo održati 2018.

AKTIVNOST

Pevajmo na ruskom

Isus voli male kao što sam ja
(Isus ljubiti majlinki)

Isus ljubiti majlinki kak ja, ja, ja
Isus ljubiti majlinki kak ja, ja, ja
majlinki kak ja, majlinki kak ja
Isus ljubiti majlinki kak ja, ja, ja

Isus ljubiti i baljši kak vi, vi, vi
Isus ljubiti i baljši kak vi, vi, vi
i baljši kak vi, i baljši kak vi
Isus ljubiti i baljši kak vi, vi, vi

11. Učenik koji nedostaje

Kazanj, Tatarstan, Rusija

Artem je bio odličan đak i voleo je da ide u školu. Imao je mnogo prijatelja i često bi pomagao onima koji su se mučili s učenjem. U nekim trenucima, Artem je imao problema kada se nastava održavala subotom. Neki njegovi nastavnici su razumevali zašto on tada ne dolazi u školu, ali drugi nisu.

Jedne godine imao je probleme na času engleskog jezika. Na početku godine je bio važan test koji su morali da rade svi učenici kako bi bili raspoređeni na odgovarajući nivo. Nažalost, taj test je bio zakazan u subotu. Kada je Artem došao u ponedjeljak u školu, direktor ga je rasporedio u jednu grupu bez testiranja njegovog poznavanja engleskog.

Časovi se održavaju dva puta sedmično – utorkom i subotom. Artem je pokušao da se upiše u grupu koja ne održava nastavu subotom, ali svaki put kada bi objasnio problem, nastavnica bi rekla: „Ovo je škola. Moraš da bude ovde. Imaš čas, ti si đak, i moraš da dolaziš na engleski onda kada se održavaju časovi tvoje grupe.“ I onda bi se jednostavno okrenula i otišla.

Artem je nastavio da dolazi na časove utorkom, a propuštao ih subotom. Kada god su provere znanja bile utorkom, jako dobro bi ih uradio, ali kada su bile subotom, prolazio bi loše jer mu nije bilo dozvoljeno da ih radi narednog utorka.

Iako je situacija bila obeshrabrujuća, Artem nije odustajao. Neprestano se molio i odlučio da ponovo priđe nastavnici.

„Molim vas, dozvolite mi da vam objasnim“, kazao joj je.

Ovog puta je situacija bila drugačija. Ovog puta je bila voljna da sasluša.

„OK, koji je razlog što ne dolaziš subotom na časove?“

„Razlog je religiozne prirode, nastavnice.“

Njeno lice se smekšalo. „O, to je dobro“, rekla je. „Mislila sam da pokušavaš da pokažeš svima kako možeš da budeš dobar đak i ako dolaziš samo na polovinu časova.“

„Ne bi trebalo da ti pomažem“, nastavila je, „jere je ovo škola – nije religiozno mesto. Ovo je svetovno mesto. Ali... kada budeš imao

pismene subotom, možeš da ih radiš nekog drugog dana u nekoj drugoj grupi.“

Artem je bio tako srećan! Sada više neće morati da propušta pismene zadatke. Iako je mogao da bude samo utorkom na časovima, Bog ga je blagoslovio i završio je sa najboljom ocenom.

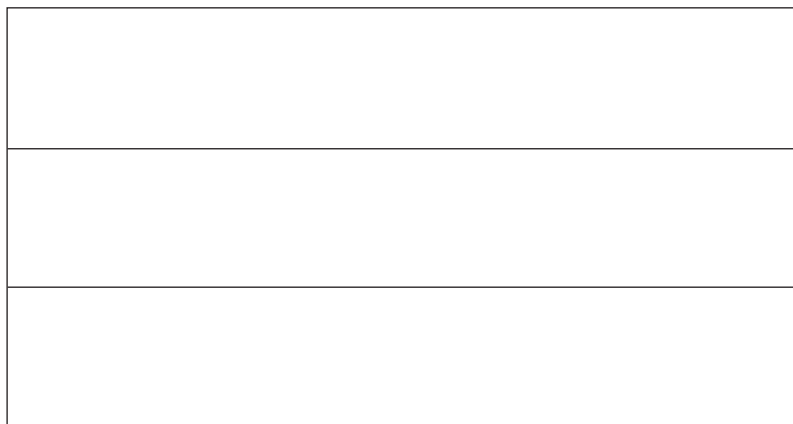
Od tog vremena, Artem je završio državni Univerzitet u Kazanju. Sada radi kao kompjuterski naučnik u Geografskom informacionom sistemu, kao kartograf (osoba koja pravi mape).

Informativni odeljak

- Leta u Rusiji su blaga i kratka; zime su duge i prilično hladne. Često sneg pada od novembra do kraja marta, pa čak i početka apila.
- Tokom najhladnijih delova zime, sneg je previše suv za pravljenje sneška ili grudvi. Deca vole da se igraju na snegu i često idu na sankanje ili skijanje.
- Deo trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će u izgradnji nove crkve i igrališta za ljude i decu u Kazanju.

Obojite zastave dveju zemalja iz Evroazijske divizije.

ZASTAVA RUSIJE

Gornji pravougaonik: beli

Središnji: tamnoplavi

Donji: crveni

ZASTAVA UKRAJINE

Gornji pravougaonik: kraljevsko plavi

Donji: jarko žut

12. To rade deca!

Krasnodar, Rusija

Deca su odlični misionari!

Ruke su se podizale širom crkve. „Ja ću uzeti 100!“, rekao je jedan čovek. „Ja hoću 50“, kazao je drugi. „Mogu li ja da dobijem 25, molim vas?“, upitala je žena. „Molim vas, pastore, i ja želim nekoliko“, kazao je jedan dečak. Pastor se široko osmehnuo i dao Alekseju hrpu novina. „Želim da ovo dam mojoj učiteljici i drugovima iz razreda“, veselo kaže Aleks.

Vernici crkve u raznim delovima Rusije dele literaturu svake sedmice. Ponekad je to mali traktat koji ima za cilj da ohrabri ljude da veruju Bogu. Ali jednom mesečno vernici dele novinu koja govori o crkvenim programima i poziva ljude da uzmu učešće. Aleksej i njegovi prijatelji vole da budu deo ove službe. Neka deca dele novine i traktate u svojim stambenim zgradama, a druga stoje u blizini prodavnice ili banke i tu ih dele. Ljudi rado uzimaju novinu ili traktat od deteta, a možda ne bi uzeli od odrasle osobe.

Gde deliti?

Aleksej je napunio ruksak novinama za svoje nastavnike i drugove u razredu. Podelio je neke svojim prijateljima, ali je imao još. Njegova porodica dala je novine ljudima u njihovoj zgradi. *Kome bih mogao da dam preostale primerke?* pitao se Aleksej. Onda je dobio ideju. *Stavljaću ih u sandučiće u susednoj zgradi!*

Aleksej je zgrabio preostale novine, sjurio se niz stepenice i krenuo prema ulazu susedne zgrade. Ušao je u hodnik gde stoje poštanski sandučići i ubacio novine u svaki, pošto je tamo to dozvoljeno. Završio je donji red, a onda je krenuo sledeći.

Dok je završavao drugi red, Aleksej je čuo neke korake. Pogledao je naviše i video ozbiljno lice čoveka kako stoji na ulazu. „Šta to radiš?“, upitao je.

Aleksej je progutao knedlu i odgovorio: „Ubacujem ove novine u sandučiće. Besplatne su i govore o Isusu!“ Aleksej je dao jedan primerak čoveku da pogleda. Proučavao je novine nekoliko minuta, a onda pogledao u Alekseja. *Hoće li me prijaviti kućnom savetu?* pitao se Aleksej.

Mogu li da ti pomognem?

„Mogu li da ti pomognem?“, upitao je čovek. Aleksej u prvom trenutku nije shvatio šta čovek misli. Onda mu je ovaj kazao: „Gornji sandučići su previsoki za tebe. Ja mogu da ubacim novine u njih ako želiš.“

Aleksej se nasmešio i dao čoveku štos novina. Uskoro im je pone-stalo. Aleksej je zahvalio čoveku što mu je pomogao da ljudima u ovoj zgradi kaže za Isusa. Zatim je požurio kući.

Sledeće subote kada je pastor pitao za izveštaj o misionarskom programu, Aleksej je gotovo skočio i uzbuđeno ispričao kako mu je Bog poslao čoveka da mu pomogne u želji da bude misionar.

- U ruskim gradovima, ljudi žive u stambenim zgradama. Stotine porodice žive u stanovima koji su deo kompleksa od šest do dvanaest zgrada. Možda neće otvoriti vrata strancu, ali će pročitati sve što im stigne u sanduče.
- Deca koja žive u ovakvim stanovima obično se igraju na polju u prostoru između zgrada i to zovu dvorištem.

Program za trinaestu subotu

Ako će vaše odeljenje prezentovati program trinaeste subote za odrasle:

- Navežbajte jednu ili više pesama sa vebajta i njih možete da pevate za vreme programa.
- Pošaljite podsetnik roditeljima za trinaesti dar sledeće subote.
- Podsetite sve da su njihovi misionarski darovi poklon za širenje Božje reči širom sveta i da jedna četvrtina našeg subotnoškolskog dara ide direktno kao pomoć ljudima iz Evro-azijske divizije – za izgradnju crkve/centra uticaja u Kazanju (Tatarstan, Rusija); za osnivanje crkve/centra uticaja u Minsku, Belorusija; za izgradnju ili proširivanje škola u Čerkasiju, Dnepropetrovskom, Lvivu i Vinici (Ukrajina). Dečji projekat je izgradnja igrališta ispred crkve u Kazanju.

Ako se vaše odeljenje neće pridruživati odraslima sa posebnim programom, iznesite sledeći izveštaj koristeći donji scenski prikaz.

- Podsetite decu da ponesu svoj trinaesti dar. Neka poziv na dar bude upečatljiv trenutak u subotnoj školi. Prebrojte novac i kažite deci koliko ste se sakupili tokom tromesečja. Pohvalite ih za ono što su činili i kažite im da će njihovi darovi uneti veliku promenu u život dece koja su kao i oni, a žive u Evro-azijskoj diviziji.
- Pozovite posebnog gosta da priča deci o životu u jednoj od zemalja Evro-Azije. Ohrabrite govornika da donese rekvizite koji će zainteresovati decu i pomoći im da razumeju kulturu i izazove tamošnjih ljudi.

Učesnici i rekviziti: Zamolite decu ili tinejdžere da preuzmu donje uloge. Ne moraju da ih nauče napamet, ali treba da nauče tečno i jasno da ih čitaju. Ako imati mali broj učesnika, neka se smenjuju dvoje ili troje.

Ako imate kartu sveta, to će pomoći deci da vide gde će se raditi navedeni projekti.

* * *

Deliti ono što imamo

Narator: Danas je trinaesta subota. Ovog tromesečja smo slušali o deci koja žive u Rusiji i Ukrajini, dvema zemljama koje pripadaju Evro-azijskoj diviziji. [*Pokaži Evro-azijsku diviziju na karti.*] Oni su nam ispričali neka svoja iskustva iz škole, kuće i šta Bog njima znači. Danas možemo da damo svoj dar kako bismo pomogli deci u tim zemljama da dobiju potrebne adventističke škole, crkve i igralište gde mogu da pozovu svoje nehrišćanske prijatelje da se igraju.

Govornik 1: Rusija je najveća zemlja na svetu. Prostire se na gotovo polovini Zemljine kugle i pokriva dva kontinenta – Evropu i Aziju. Rusija je toliko velika da kada je u Moskvi 9 sati ujutro, u istočnom delu Rusije je 8 sati uveče.

Većina ljudi u Rusiji živi u zapadnom delu zemlje. Rusija ima oko 46 000 adventista. To je samo jedan adventista na 3000 ljudi. Stoga, pred nama stoji veliki zadatak da tamo naučimo ljude o Isusu.

Govornik 2: Jedan od projekata trinaeste subote ovog meseca je izgradnja crkve i centra uticaja u samom srcu Kazanja. Grad Kazanj je glavni grad Tatarstana, Republike unutar Ruske federacije. To je vrlo razvijen grad. Takođe, to je mesto gde muslimani i hrišćani žive jedni pored drugih u miru.

Govornik 3: U centru grada postoje ruske pravoslavne crkve i velika džamija, ali nema adventističke crkve u centru ovog značajnog mesta. Međutim, dobra vest je da su adventisti uspeli da kupe veliki komad zemlje na dobrom mestu u blizini transportnog centra.

Govornik 4: Oni planiraju da izgrade crkvu na ovom placu. Međutim, crkvena zgrada bila bi i više od crkve jer bi služila i kao centar uticaja u gradu Kazanju gde bi ljudi mogli da dolaze tokom sedmice.

Govornik 5: Naša braća i sestre u Kazanju takođe planiraju predivno mesto ispred crkve gde mogu da se igraju deca iz susedstva, i gde roditelji mogu da se odmaraju na klupama dok deca uživaju na igralištu. Nekada će crkva obezbediti i muziku koju mogu da slušaju dok se deca igraju.

Narator: To zvuči odlično! Drago mi je što ćemo danas moći da pomognemo našoj braći i sestrama u Kazanju dajući svoj trinaesti misionarski dar.

Narator: Hajde da sada usmerimo svoju pažnju na Ukrajinu koja se nalazi jugozapadno od Rusije.

Govornik 1: Naša braća i sestre u Ukrajini planiraju da izgrade ili prošire četiri veoma potrebne adventističke škole uz pomoć trinaestog subotnog dara.

Govornik 2: Škole se nalaze širom Ukrajine (*ukoliko je moguće, prikazite kartu Ukrajine i pokažite sledeće gradove*). Dnepropetrovsk se nalazi u istočnom delu Ukrajine. Tamo bi adventisti želeli da prošire svoju školu za mnogu decu koja žele da je upišu. Škola trenutno ima samo dve prostorije, a plan je da dodaju još tri, kao i salu za fizičko i kuhinju/kafeteriju.

Govornik 3: Odatle, ukoliko putujete na zapad i malo severno, doći ćete do grada Čerkasija (*pokaži*). Vernici crkve i deca jedva čekaju da se tamo otvori adventistička škola. Ima čak i nastavnika koji su spremni da podučavaju đake, ali im je potrebna školska zgrada od njihove crkve.

Govornik 4: Ako krenete na jug i zatim zapadno od Čerkasija, doći ćete u Vinicu. U septembru 2012. godine tamo je otvoreno adventističko obdanište i osnovna škola u crkvenoj zgradi. Toliko đaka je želelo da upiše ovu školu, ali nema dovoljno prostora za sve njih.

Govornik 5: Zato je sledećeg meseca, nedovršena zgrada kupljena na predivnom placu na selu – ali nedaleko od grada. Svi adventisti u Vinici pomogli su novčano u kupovini ove nedovršene zgrade, a mnogi roditelji i crkvene vođe rade na toj zgradi. Oni žele da je uskoro završe kako bi mnoga deca mogla da dobiju adventističko obrazovanje.

Govornik 1: Putujući zapadno od Vinice, stižemo u nazapadniji grad Lviv. On je veoma blizu poljske granice i ranije je zapravo i pripadao Poljskoj. To je veoma stari grad sa mnogim prelepim zgradama. Crkvena škola u Lvivu počela je sa samo tri đaka. Iako su deca volela svoju školu, želeli su još đaka, pa su počeli da se mole za to.

Govornik 2: Svakog dana su se deca molila za još đaka. Molili su se pre škole, za vreme malih i velikih odmora, pa čak i na raspustu.

Govornik 3: Deca su bila veoma ushićena jer je Isus uslišio njihove molitve. Škola je narasla od 3 na 45 đaka, a još dece bi želelo da je upiše, ali za njih nema mesta.

Govornik 4: Zato adventisti u Lvivu žele da prošire svoju školu kako bi moglo da dođe još đaka i kako bi bilo još razreda.

Narator: Ovog tromesečja smo upoznali decu iz svake od ovih zemalja. Adventistička deca širom sveta daju svoje misionerske darove danas da bi pomogli deci u Ukrajini da imaju adventističke škole i deci u Kazanju da dobiju crkvu i igralište gde mogu da pozovu svoje prijatelje na igru, ali i u crkvu. Hajde da pomognemo ovoj deci da znaju da ih njihova adventistička braća i sestre vole i žele da im pomognu dajući veliki dar ove trinaeste subote.

[Dar]

Vaši darovi na delu

Vaši misionerski darovi su pre tri godine pomogli izgradnju nekoliko crkava u Evro-azijskoj diviziji. Vernici u zapadnoj Rusiji poručuju veliko hvala za svoj novi crkveni dom.

[Dar]

RECEPTI iz Evroazije:

Kiselj od kajsije

Kiselj je popularni desert u zemljama Evro-azijske divizije.

- 1 šolja sušenih kajsija (presečenih na polovine)
- 2 šolje vode
- ¼ šolje šećera
- 3 supene kašike (kukuruznog) gustina
- Prstohvat soli
- Šlag ili slatka pavlaka

Kuvati kajsije u vodi dok ne omekšaju, oko 20 minuta. U blender ubaciti kajsije i 2 šolje tečnosti u kojoj su se kuvale. Izblendirati. Procediti kroz sito. U šerpi smešati šećer, gustin i so; postepeno dodavati pire i preostalu tečnost od kuvanja kajsija. Kuvati dok ne proključa, neprestano mešajući. Kuvati 1 minut. Sipati u činije. Servirati sa šlagom ili slatkom pavlakom.

Bline (ruske palačinke)

Ove palačinke, punjene slatkim sirom ili voćem i slatkom pavlakom, popularan su desert širom Rusije.

Sirni nadev:

- 1 živo jaje, umućeno
- 1 supena kašika šećera
- 1 šolja švapskog sira
- Suvo grožđe, po želji

Umešati jaje i šećer ili suvo grožđe u sir. Namazati palačinke i peći 10 minuta na 180 stepeni.

Voćni nadev:

- 2 šolje vode
- 2 šolje šećera
- 1-2 supene kašike gustina
- 1 šolja svežeg voća (jagode, borovnice ili neko po vašem izboru)
- Šlag ili slatka pavlaka

Sipati vodu, šećer i gustin u šerpu i mešati dok se ne rastvori. Dodati voće i kuvati, neprestano mešajući, dok se smesa ne zgusne. Skloniti sa ringle. Namazati palačinke i služiti sa šlagom. Ako nije dostupno sveže voće, može se koristiti džem kao nadev.

Materijali za vođe

Slede neke informacije koje su se pokazale korisnima u pripremanju dečjih vesti.

Za više informacija o kulturi i istoriji zemalja prikazanih u ovom tromesečju, idite u gradsku biblioteku ili onlajn. Ukucajte ime zemlje u svoj pretraživač. CIA World Factbook nudi sažete informacije o svakoj zemlji: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/index.html>. Kliknite na „References“, a zatim „Guide to Country Profiles“.

Posetite naš vebisajt za dodatne fotografije, recepte, jezičke i druge razne aktivnosti koje možete odštampati kako bi ovo vreme u subotnoj školi bilo što zanimljivije za decu. Idite na www.AdventistMission.org. Kliknite na „Resources“, zatim „Children’s Mission“ i idite na tekuće tromesečje, pa odaberite željenu aktivnost.

DVD Adventistička misija je besplatan video koji prikazuje priče iz zemalja o kojima čitamo tokom tromesečja, kao i iz crkvene misije širom sveta. Zamolite svog pastora da vam nabavi jedan ili skinite željeni video sa vebisajta. Idite na: www.AdventistMission.org i kliknite na DVD u odeljku „Resources“ na sredini stranice.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u odeljenju za decu pri Glavnom odboru
Odgovara: Ana Grujičić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2014.
Za internu upotrebu